

Sandefjord, 14. juni 2012: Vedtak i sak 292-2011.

Klager: NN

Innklaget: SkanKred Norge v/adv. YY

Saken gjelder: Om klager i tide har fremmet innsigelse han burde fått vurdert. Om kravet er varslet i samsvar med gjeldende regelverk.

Thor Dahls gt. 1 A
Postboks 311, 3201 Sandefjord
Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.56.30748
Org.nr.: 971 317 612
www.inkassoklagenemnda.no

1. Kravet

Saken gjelder fakturakrav fra XX for omkostninger ved utlagt merverdiavgift til Toll- og avgiftsdirektoratet. Hovedkravet utgjør kr 306, og det er beregnet inkassosalær med kr 600. Kravet er bestridt i sin helhet.

2. Saksforholdet

Klager kjøpte en smarttelefon via QXL.no nettauksjoner. Telefonen, inkludert kr 89 i frakt, ble betalt til selgers konto. Klager mottok deretter faktura 22.03.11 fra XX med krav på kr 306 i «omkostninger». Kravet var oppgitt å gjelde importforsendelse fra Kina, og var spesifisert med kr 150 i utleggsprovisjon og kr 156 i utlegg mva.

Det fremgår av e-post og girobrev til klager at innsigelse, fremsatt i telefonsamtale 19.10.10, var avvist under henvisning til at kravet gjaldt utlagt merverdiavgift til Toll- og avgiftsdirektoratet. Det ble videre vist til at for varer som fortolles, er det den deklarererte mottakeren av varen som er tollskyldner, jf. tolloven § 2-2 nr. 1. Klager ble deretter oppfordret til å betale kravet.

Grunnet fortsatt manglende betaling ble klager varslet om rettslig pågang. Salær etter tung sats var nå tillagt kravet.

Av brev fra innklagede til klager fremgår det at klager på ny har kontaktet innklagede pr e-post og protestert på kravet. Klager ble i dette brevet orientert om at fordringshaver forholdt seg til tolloven og opplysningene i skipningspapirene når varer kommer fra utlandet. Kravet ble opprettholdt.

I brev til innklagede opprettholdt klager innsigelsen. Klager viste til at han aldri hadde kontrahert med XX og ikke hadde instruert avsender i Kina om noe som helst, heller ikke fortolling.

Betalingsoppfordring etter inkassoloven § 11 ble sendt klager. Klager ble varslet om rettslig pågang ved manglende betaling innen 14 dager, og om at eventuelle innsigelser måtte fremmes innen samme frist.

Klager fremsatte 16.12.11 klage til Inkassoklagenemnda. Klager mente innklagede ved sin pågang hadde brutt god inkassoskikk. Innklagede avviste å ha opptrådt i strid med god inkassoskikk.

3. Partenes anførsler

Klager anfører at han aldri har gitt noen instruksjoner til avsender med hensyn på import av varer til Norge. Selger av varene var en fyr i Trondheim, og det anføres at han betalte til en norsk bankkonto. Betalingen var inklusive en frakt kostnad på kr 89. På fakturaen som fulgte varen fra Kina, står det ikke at varen er «sold to» meg, men at den skulle sendes «ship to» meg. Klager viser til at han ikke var klar over at varen skulle leveres fra Kina. Det fremgår av annonsen på QXL at dette er lagervare, og at det skulle betales frakt med kr 89, noe som passer med å sende en brevforsendelse innenlands i Norge. Det anføres at han ikke har kontrahert med XX [fordringshaver] og at han ikke har instruert avsender i Kina om noe som helst, heller ikke om fortolling. Kravet avvises i det kravet må rettes mot selger i Norge, subsidiært avsender i Kina.

Innklagede anfører at varen er levert fra Kina, og befraktet av XX. XX har lagt ut mva til Toll- og avgiftsdirektoratet ved varens fortolling, noe som er nødvendig for å få varen innført. I henhold til tollovens bestemmelser er det mottakeren av varen som er tollskyldner, jf. tolloven § 2-2 nr. 1. Det er lite tvilsomt at det er klager som er varemottager, og således også tollskyldner. Dersom det er uavklart med leverandøren hvem som faktisk skal bære disse kostnadene, er dette et forhold mellom klager og leverandøren. XX har forskuttert avgifter for å kunne utføre sitt oppdrag som transportør, og i henhold til gjeldende lovbestemmelser er klager ansvarlig for avgiften. Klager er orientert om at Toll- og avgiftsdirektoratet kan kontaktes for å søke refusjon, en prosess som anses som internt anliggende, og som ikke vil påvirke dette kravet. Endelig anføres at kravet er rettmessig, og at innklagede ikke på noen måte har opptrådt i strid med god inkassoskikk i sin befatning med saken.

4. Inkassoklagenemndas syn på saken

Saken ble behandlet i fulltallig nemndsmøte 21. mai 2012 og vedtak ble fattet med følgende begrunnelse:

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler Inkassoklagenemnda klage på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven. Loven gjelder inndrivning av forfalte pengekrav, men inneholder ikke regler om hvordan det underliggende sivilrettslige forhold skal løses. Dette er et spørsmål som hører under domstolene. I slike saker tar nemnda derfor ikke endelig stilling til hovedkravet, men bare om det er grunnlag for inkassokostnader. En vurdering av holdbarheten av hovedkravet og de innsigelser som er gjort gjeldende, kan da likevel få betydning.

Det følger av inkassoloven § 17 første ledd at skyldneren plikter å erstatte fordringshaverens nødvendige kostnader ved utenrettslig inndrivelse etter standardsatser fastsatt i forskrifter med hjemmel i § 19. Etter § 17 andre ledd kan inkassokostnader likevel ikke kreves når skyldneren hadde innsigelse som det var rimelig grunn til å få vurdert før inndrivningen ble satt i verk og innsigelsen er fremsatt i tide. Kostnadene kan heller ikke kreves erstattet dersom kravet ikke er korrekt varslet, jf. inkassoloven §§ 9 eller 10.

Inkassoklagenemnda har først vurdert om klager har fremsatt en innsigelse som han burde fått vurdert før inkasso ble satt i verk.

Det er opplyst at klager i henhold til kjøpsavtalen betalte kr 1 258, inkludert kr 89 i frakt, til selgeren. Det ble i forbindelse med salget ikke opplyst noe om at klager i tillegg pliktet å betale ytterligere kostnader, for eksempel merverdiavgift og kostnader ved fortolling. Slik saken står for nemnda, hadde klager grunn til å bestride kravet om å betale kostnader ut over det som var opplyst ved kjøpet, og han har således fremmet en innsigelse som han burde ha fått vurdert. Innsigelsen er dessuten fremsatt i tide. Klager er derfor ikke ansvarlig for påløpte inkassokostnader.

Inkassoklagenemnda har videre, av eget tiltak, vurdert innklagedes inkassovarsel og betalingsoppfordring mot gjeldende regelverk.

Inkassoloven § 17 første ledd bestemmer at skyldneren plikter å erstatte fordringshavers nødvendige kostnader ved utenrettslig inndrivning. Forutsetningen er at kravet er brakt til forfall, samt at det er sendt inkassovarsel etter § 9. Etter § 17 fjerde ledd in fine kan kostnadene ikke kreves dekket dersom kravene til inkassovarsel og betalingsoppfordring i §§ 9 og 10 ikke er overholdt.

Nemnda legger til grunn at inkassovarsel i samsvar med § 9 er påkrevd før en sak kan oversendes til inkasso. Til tross for at innklagede er anmodet om å fremlegge kopi av inkassovarsel, er dette ikke fremlagt. Nemnda kan derfor ikke legge til grunn at gyldig inkassovarsel er betryggende avsendt slik inkassoloven § 9 krever. Etter § 10 skal betalingsoppfordringen angi at unnlatt betaling kan føre til ytterligere kostnader for skyldneren og til rettslig inndrivning. I NOU 1983:8 er kravene til spesifisering omhandlet. Det fremgår at det ikke kan kreves at det presist angis hvilke kostnader som vil påløpe. Det er tilstrekkelig å nevne at det vil påløpe ytterligere kostnader som kan bli belastet skyldneren. Det presiseres at det ikke under noen omstendighet må oppgis uriktig høye kostnader eller gis inntrykk av at dette er kostnader skyldneren må bære uavhengig av

sakens utfall. Finanstilsynet har i sin tilsynspraksis innrettet seg etter dette, og har også lagt til grunn at verken inkassovarsel eller betalingsoppfordring uforbeholdent skal gi uttrykk for at det vil påløpe inkassokostnader (etter lett eller tung sats) ved unnlatt betaling innen de lovpålagte frister. Begrunnelsen er at en skyldner som fremmer innsigelser mot kravet som han har rimelig grunn til å få vurdert, ikke er erstatningspliktig.

I innklagedes betalingsoppfordring heter det blant annet «Dersom innbetaling ikke finner sted innen fristen, kan rettslig inndrivelse iverksettes og ytterligere omkostninger påløper for deres regning». Etter nemndas syn er innklagedes betalingsoppfordring formulert på en slik måte at det kan oppfattes slik at skyldneren, uten videre, påføres ytterligere omkostninger dersom betalingsfristen oversittes. Nemnda mener at dette øker betalingspresset og utsetter klager for urimelig påtrykk, jf. inkassoloven § 8 annet ledd. Klager plikter da ikke å erstatte fordringshavers inkassokostnader, jf. inkassoloven § 17 fjerde ledd.

Nemnda er etter dette kommet til at det foreligger flere brudd på inkassolovgivningen, slik at klagers erstatningsplikt for de utenrettslige inkassokostnadene er bortfalt etter inkassoloven § 17 fjerde ledd.

Vedtaket er enstemmig.

5. Vedtak:

Klager gis medhold, og plikter ikke å betale inkassokostnader i saken.

Rune Jensen
Leder Inkassoklagenemnda